

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Őszinte csodálattal tölt el az a harc, amit önök folytatnak a Pesti Hírlap megmentése érdekében. Szó szerinti harc ez, mert a jelenlegi sajtópiacot tekintve nagyon úgy néz ki a dolgok állása, hogy Önök ezt a harcot elveszítik. Nem azért, mert rossz amit csinálnak, se nem azért, mert nincs a lapnak elfogadható irányvonala. Nem, tisztelt főszerkesztő úr! Önöknek azért kell eltűnniük, és tönkremenniük, mert erre a tisztességes és kiegyensúlyozott hangra nincs ma szükség. Hiába adtak az egyszerű emberek pénzt az alapítványra, hiába biztosították Önöket a kormányzervek az együttérzésükről erre a stílusra ma nincs szükség. Ezt természetesen a konkurencia soha nem fogja nyíltan megfogalmazni. Finom, majd egyre durvuló támadások keresztüztében teszük lehetetlenné a lapot.

A Pesti Hírlapra először azt próbálták rákenni, hogy kormánypárti, később nyilvánvaló lett, hogy ez nyilván nem igaz. Ekkor a bírálók hangot változtattak és onnan kezdve Önök hirtelen jobboldali orgánummá váltak. Először jobb keresztény középtájon, majd erősödött a kórus és elkezdődött a Pesti Hírlap lefasisztázása. A vasárnapi déli krónikában Orosz József riporter az amerikában tanult objektív és pártatlan tájékoztatás jegyében egyszerűen azzal rágalmazta meg a lapot, hogy nyilas támogatója van. Ezt aztán másnap reggel letagadta, de a tény ettől tény marad. Orosz úr jól megtanulta Amerikában, hogy ami elhangzott a rádióban, az helyesbíthető ugyan, de a bogár csendbe belemászik a hallgató fülébe. Higygye el főszerkesztő úr, hogy ez nem a véletlen műve, különösen nem attól a pillanattól fogva, amikor a liberális lapok rájöttek, hogy az a kormánysegítség amiről olyan sejtelmesen cikkeztek, nem létezik. **Eörsi István** is helyesbíthetőné elhamarkodott vezércikkét a Beszélőben.

És hol van a harcos 168 óra, az objektív tájékoztatás nagy bajnoka, amelynek cégbírósági bejegyzése körül sem patyolattiszta minden. Aki azonban ezt megpiszkálta, azt igen hamar elhallgattatták. És a sajtót sem érdekelte az egész ügy egy napnál tovább.

Tisztelt főszerkesztő úr. Lehet, hogy nem lesz igazam, sőt azt szeretném, ha titokban nem is lenne, ahogy elnézem önöket azok után amit beszélnek, meg amit írnak a lapról, mindig az az érzésem, hogy olyan helyzetben vannak, mint a jég alatt fuldokló, aki amikor kidugja a lékből a fejét, akkor mindig ott áll valaki, és visszanyomja a víz alá. Kérdés, hogy a fuldokló meddig bírja.

Tisztelettel: K.L. (Budapest, teljes név és cím).